

Dobri ljudje.

4. Prvi kristjani.

Prvi kristjani so bili vsestransko izvrstni ljudje. O njih se je ohranilo hvalno izporočilo: kolikor kristjanov, toliko je bilo svetnikov! Zato so apostoli kar že tudi vernike na zemlji imenovali svetnike, kakor nam še zdaj izpričuje deveti člen apostolske veroizpovedi: Verujem v občestvo svetnikov.

Odlikovali so se sicer v vseh krščanskih čednostih, a prav posebno še v dobroti in ljubezni do bližnjika. V tem jih še posebej hvali sv. pismo; „Množica vernih je bila enega srca in enega duha: tudi ni nihče rekel o tem, kar je imel, da je kaj njegovega, ampak vse je bilo med njimi vseh. Lastnine in premoženje so prodajali in so od tega delili vsem, kakor je kdo potreboval... In bili so prijetni vsemu ljudstvu.“

Da bi bila taka dela krščanske ljubezni še popolnejša, so odbrali apostoli najboljših mladih mož in jih posvetili v dijakone, da bi zbirali miloščino, jo oskrbovali v skupnih zalogah in delili med ubožno ljudstvo. In s kako navdušenostjo so vršili vrli diakoni to sveto delo! Kako n. pr. je bil ponosen sveti Lavrencij na množico obdarovanih ubožcev in sirot v Rimu, ki jih je — kot zaklad sv. Cerkve — pred svojo mučniško smrtjo pokazal poganskemu sodniku!

Ali predstavimo si oni veličastni prizor še iz poprejšnjih — apostolskih časov, ki ga nam na kratko, pa tako lepo opisuje sv. pismo. V Jopah, v sedanji Jafi, ob morskem bregu Svete dežele, je nagloma zbolela in umrla neka učenka, Tabita po imenu, ki je bila polna dobrih del in miloščin, ki jih je delila. Verniki, zelo žalostni radi te izgube, brž pokličejo sv. Petra, ki se je takrat mudil v bližnjem mestecu Lidi. Še je bila blaga rajnica na mrtvaškem odru, ko pride sv. Peter. Takoj ga „obstopijo vse vdove, se jokajo in kažejo suknje in oblačila, ki jim jih je bila

naredila Tabita.“ Peter pa moli in vzklikne: „Tabita, vstani!“ In oživila je — blaga dobrotnica! Lahko si mislite veselje, ki je nastalo med verniki!

Ko so pogani opazovali tako dobre ljudi — prve kristjane, so s prstom kazali nanje rekoč: „Glejte, kako se ljubijo med seboj!“ To nam izpričuje zglede sv. Pahomija. Ko je bil ta svetnik še pogan in rimski vojščak, je prišel ob vojskinem času v stanovanje h krščanskim ljudem, ki so mu tako lepo stregli, kot bi bil domač. Jel je premišljevati, kaj so neki ti ljudje, ki so tako zelo dobri. In ko je izvedel, da so kristjani, je takoj sklenil, da se bo tudi on pokristjanil. Pa ni bil zadovoljen še s tem, da bi le kot navaden kristjan služil Bogu, marveč je hotel doseči karmoč visoko popolnost v redovniškem življenju. Pozidal je prvi samostan, kjer so menihi skupno živeli pod eno streho; poprej so živeli puščavniki posamič v bolj ali manj oddaljenih kočicah. Tudi redovniki so bili vzorniki krščanske ljubezni. Njih opravilo je bilo: molitev in delo. Kar so si z delom več prislužili, kot so nujno potrebovali zase, to so kot miloščino podelili drugim. Živeli so sami kot bratje med seboj, pa so duha bratske ljubezni širili tudi daleč na okrog.

5. Dober sklep.

„Povejte mi, mama, kako morete vendar tako prijazni in mirni ostati v kljub vsem sitnostim in nezgodam življenja?“ je nekoč vprašala svojo mater že bolj odrasla hčerka, ki je bila kaj hitro jezna in nevoljna pri vsakem neprijetnem dogodku.

„Tako ti to razodenem, hčerka moja. Že od mladosti imam navado, da storim pri jutranji molitvi tale sklep: ‚Danes hočem kako veselje napraviti onim ljudem, s katerimi mi bo treba občevati, zlasti pa domačim.‘ To je bil moj vsakdanji sklep, ki sem ga z božjo pomočjo dokaj zvesto izpolnjevala. Ni se mi zlepa primerilo, da bi bila raditega opustila kako stanovsko dolžnost, pač pa me je ta sklep obvaroval marsikake neprijaznosti in marsikatere krivice.“

Ali more tak plemenit človek, ki hoče le veselje napravljati drugim, biti drugačen kot — dober človek?
(Paillettes d'or.)

6. Oče in sin.

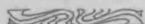
V jeseni 1. 1880. je bil v neki občini svet misijon. Vsi župljani so se ga pridno udeleževali. V majhni podružnici, uro hoda od župnijske cerkve, je živel star mož, ki bi se bil tudi rad udeležil sv. misijona. Pa ni mogel v cerkev, ker je bil hrom; pot je bila pa tudi tako slaba, da bi se dobri mož tudi z vozom ne bil mogel pripeljati do cerkve.

Radi tega je bil poštenjak tako zelo žalosten, da se je jokal. Ko vstopi njegov sin, krepak, mlad mož, in zagleda očeta jokajočega, se prestraši in vzklikne: „Oh, oče, kaj pa vam je? zakaj jokate?“ Stari oče mu potoži, da bi se tako zelo rad udeležil misijonske pobožnosti, pa se je ne more, ker je ves hrom.

Dobri sin odgovori: „No, oče, če ni drugega kot to, potlej je pa lahko pomagati. Ko sem bil še deček, ste me vi večkrat nesli v cerkev, zdaj, ko sem velik in močan, vas pa jaz ponesev v cerkev, dragi moj ata!“

In res je nesel dobri sin svojega ljubega očeta vsak dan v cerkev in nazaj domov, dokler je trajal misijon. In koliko koristi imajo taki goreči kristjani od svetega misijona, si lahko sam misliš.

Prišla mi je tale misel: Dober oče, dober sin, pridruži se jima še ti kot tretji!

Kako smo praznovali sv. Tri kralje.

Mselej sem vesel, kadar se spomnim svojega doma in svoje rojstne vasi. Srce mi hoče tja nazaj med brate in sestrice. Kako je pa tam tudi lepo, lepo in veselo vedno — posebno pa še na praznik sv. Treh kraljev!

Ta dan smo vstali vsi samosrajčniki prav zgodaj. Oblekli smo se in umili sami; nobene postrežbe nam ni bilo treba — še celo jokal ni nobeden.